

Αρείου Πάγου: 485/2000, Τμήμα Β1 Πολιτικό
Πηγή: Ε.Ε.Δ. 60/01, σελ. 712

Εργατικό ατύχημα είναι κάθε βίαιο συμβάν, που δεν προέρχεται από πρόθεση του εργαζόμενου, επιφέρει θάνατο ή σωματική βλάβη και ανικανότητά αυτού προς εργασία πέραν των 4 ημερών, λαμβάνει χώραν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, όπως είναι και το αυτοκινητικό ατύχημα, που επισυμβαίνει στο μισθωτό κατά τη μετάβασή του κατά τον ενδεδειγμένο τρόπο στον τόπο της εργασίας του προς εκτέλεσή της. – Υπάλληλος ΟΣΕ, φύλακας ισόπεδης διάβασης, ο οποίος, μεταβαίνοντας από την κατοικία του στον ανωτέρω τόπο εργασίας του με το μοτοποδήλατό του, υπέστη ατύχημα εκ του οποίου επήλθε σοβαρός τραυματισμός του. – Κρίση ότι ο ανωτέρω τραυματισμός του συνιστά εργατικό ατύχημα.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος Αν. Καραγεώργη

Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης κ. Εμμ. Δαμάσκος

Δικηγόροι: ο κ. Εμμ. Παπαρρηγόπουλος, η κυρία Χρυσάνθη Αποστόλου

Εργατικό ατύχημα κατά το άρθρο 1 του Ν. 551/1915 είναι κάθε βίαιο συμβάν, που δεν προέρχεται από πρόθεση του μισθωτού και επιφέρει θάνατο ή σωματική βλάβη και ανικανότητά αυτού προς εργασία πέρα των 4 ημερών, λαμβάνει δε χώραν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής, όπως είναι και το αυτοκινητικό ατύχημα, που επισυμβαίνει στο μισθωτό κατά τη μετάβασή του κατά τον ενδεδειγμένο τρόπο στον τόπο της εργασίας του προς εκτέλεσή της. Όπως προκύπτει από το δικόγραφο της ένδικης από 5.9.1995 αγωγής, ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος εξέθεσε με αυτό ότι είναι κάτοικος Άδενδρου Θεσσαλονίκης. Ότι είχε προσληφθεί από τον εναγόμενο και ήδη αναιρεσείοντα «Οργανισμό Σιδηροδρόμων Ελλάδος» (ΟΣΕ) με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου από 9.9.1970 ως εργάτης γραμμής, εργαζόμενος έκτοτε στην περιοχή Θεσσαλονίκης, με απόσπαση δε από 15.4.1991 ως φύλακας της 36+762 ισόπεδης διαβάσεως της σιδηροδρομικής γραμμής Θεσσαλονίκης - Φλώρινας. Ότι την 23.8.1992 και ώρα 21:45, ενώ μετέβαινε από την κατοικία του στον ως άνω τόπο εργασίας του, όπως κάθε ημέρα με το * μοτοποδήλατό του, προς εκτέλεση της από της 22ης ώρας αρχόμενης βάρδιάς του, κατέπεσε στην άσφαλο, λόγω απότομης εμφανίσεως αδέσποτου σκύλου και επιπτώσεως σε αυτόν του προμνησθέντος μοτοποδηλάτου. Και ότι αποτέλεσμα του συμβάντος αυτού ήταν κατά τα ειδικότερα στην αγωγή εκτιθέμενα ο σοβαρός τραυματισμός του ενάγοντος και η πέρα των 4 ημερών ανικανότητά του προς εργασία, που οδήγησε σε απόλυσή του από 1.7.1995, λόγω παραιτήσεως, και συνταξιοδότησή του. Ζήτησε δε ο ενάγων με την αγωγή του αυτή να του επιδικασθεί αποζημίωση για το ως άνω ατύχημα, υπολογιζόμενη σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 1, 3 και 4 του Ν. 551/1915 κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή. Το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του έκρινε την αγωγή αυτή νόμιμη κατά τις ως άνω διατάξεις του Ν. 551/1915 και ορισμένη (και) κατά το στοιχείο της περί επελεύσεως του ανωτέρω ατυχήματος εξ αφορμής της εκτελέσεως της εργασίας του ενάγοντος και δη κατά τη μετάβαση αυτού από την ενδεδειγμένη διαδρομή στον τόπο της εργασίας του προς εκτέλεση αυτής. Κατ' αυτόν τον τρόπο το Εφετείο δεν αρκέσθηκε σε περιστατικά ολιγότερα των απαιτούμενων από την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 1 του Ν. 551/1915 για τη θεμελίωση της αγωγής ως προς το ως άνω στοιχείο της ούτε παρά το νόμο παράλειψε να κηρύξει άκυρο το αγωγικό δικόγραφο λόγω κατά τούτο αοριστίας του κατ' άρθρο 216 παρ. 1 στοιχ. α' του Κ.Πολ.Δ., παρά τον πρωτοδίκως και κατ' έφεση προβληθέντα σχετικόν ισχυρισμό του εναγομένου, αφού τα ως άνω εκτιθέμενα στην αγωγή είναι επαρκή από πλευράς πληρότητας δικογράφου της αναφορικά προς το προμνησθέν στοιχείο της - που μπορούσε απλώς να διευκρινισθεί περαιτέρω με τις αποδείξεις. Επομένως, οι περί του αντιθέτου λόγοι της αναιρέσεως, από τους αριθ. αντιστοίχως 1 και - κατά τον προσήκοντα νομικό χαρακτηρισμό - 14 (και όχι 10, όπως στο αναιρετήριο φέρεται) του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ., πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Επειδή ο από τον αριθ. 8 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. λόγος της αναιρέσεως για μη λήψη υπόψη από το Εφετείο προταθέντων από τον εναγόμενο ουσιαστών πραγμάτων, όπως ο ισχυρισμός του, κατά τον οποίο το μοτοποδήλατο δεν ήταν το ενδεδειγμένο μέσο μεταφοράς για τη μετάβαση του ενάγοντος, καθό σωματικώς υπέρβαρου, στον τόπο της εργασίας του, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, αφού ανάγεται σε πραγματικούς ισχυρισμούς, οι οποίοι, ως αρνητικοί απλώς της αγωγής, δεν έχουν αυτοτέλεια και δεν αποτελούν γι' αυτό πράγμα υπό την έννοια του αριθ. 8 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. Ο από τον αριθ. 11 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ. τελευταίος λόγος της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αόριστος, διότι δεν καθορίζεται στο αναιρετήριο ποιά συγκεκριμένως επικληθέν και προσκομισθέν από τον εναγόμενο αποδεικτικό μέσο αγνοήθηκε από το Εφετείο.

(Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ. 8179/1998 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών).